

Guerero zat met het hoofd op de hand geleund (Blz. 576)

Evraert zag zich genoodzaakt om den grond met zijn jachtmes weg te spitten en moest daarbij met de meeste voorzichtigheid te werk gaan, om den man niet te kwetsen.

Van tijd tot tijd hield hij even op, om het zweet dat van zijn aangezicht gutste af te wisschen en naar den Mexicaan te zien, die bleek als een lijk nog altijd in zwijm lag; na eenige sekonden van stille beschouwing, schudde hij een paar keeren bedenkelijk het hoofd en hervatte met nieuwen ijver zijne taak.

Het was eene vreemde vertooning, deze twee mannen in de eenzame woestijn en in het bleeke maanlicht!

Voorzeker, wanneer iemand op dit oogenblik met nieuwsgierigen blik het kleine grasveld, te midden van een onmetelijk natuurbosch, vol wilde beesten, die van tijd tot tijd hun heesch gebrul in de duisternis lieten hooren, als protesteerden zij tegen de inbreuk op hun grondgebied; wanneer iemand dit vreemdsoortig tooneel had kunnen gadeslaan, zou hij voorzeker aan eene of andere hekserij of duivelsbegoocheling gedacht hebben en in allerijl verschrikt zijn weggeloopen.

Intusschen ging Evraert onvermoeid voort met graven en naarmate hij dieper in den grond delfde werden de moeilijkheden grooter.

Een oogenblik zelfs hield hij met zijn arbeid op en wanhoopte den ongelukkige te zullen kunnen redden; maar deze voorbijgaande vlaag van moedeloosheid duurde slechts een paar sekonden, en beschaamd over zijne zwakheid, hervatte hij zijne taak met die koortsachtige onverzettelijkheid, die bij den vastberaden man gewoonlijk op elke voorbijgaande aarzeling volgt en zijne wilskracht verdubbelt.

Plotseling moest hij zijn arbeid staken, want in zijne nabijheid hoorde hij het gebrul van een leeuw.

Het gevaar bleek groot. Evraert aarzelde geen oogenblik om zijn geweer te vatten en den leeuw een kogel door het oog te jagen.

Daarna hervatte hij zijn arbeid.

Na ongehoorde moeilijkheden en na misschien twintigmaal afgebroken en twintigmaal hervat te zijn, was het werk eindelijk voltooid.

Evraert slaakte een kreet van triomf toen hij er mede klaar was: en uit den kuil springende, vatte hij Guerero onder de armen, trok hem met kracht naar zich toe, hief hem uit de groeve en legde hem op den rand neder.

Zijn eerste zorg was nu om met zijn mes het touw door te snijden, dat den ongelukkige met honderd strikken en knoopen om het lijf gewikkeld zat; vervolgens maakte hij zijne kleederen los, om zijne longen de noodige ruimte te geven tot het inademen der buitenlucht; daarna vulde hij eene halve kalebas, die bij manier van drinkschaal aan zijne zijde hing, met water, en goot het uit op het gelaat van den bewusteloozen generaal.

De flauwte waarin deze lag, was een gevolg van zijne heftige gemoedsbeweging, daar hij een redder zag opdagen juist op een oogenblik toen hij niet anders dacht dan onherroepelijk te zullen sterven.

De plotselinge overplassing met het kille water, bracht eene heilzame reactie te weeg; de lijder slaakte een zicht en opende de oogen.

Het eerste wat deze slechte mensch deed toen hij weder tot bewustzijn kwam, was den hemel een uitdagenden blik toe te werpen en tegelijk de hand minzaam naar Evraert uit te steken.

— Ik dank u, zeide hij.

De schilder deinsde terug zonder de hand die hem geboden werd aan te nemen.

— Gij hebt mij niet te danken, zeide hij.

— Wie dan?

— God!

Guerero trok de bleeke lippen verachtelijk samen; maar spoedig begrijpende dat hij zijn redder moest bedriegen, zoo hij niet dadelijk zijne bescherming wilde derven, die hij voor het oogenblik nog te veel noodig had, vervolgde hij op een toon van geveinsde zachtmoedigheid:

— 't Is waar, God eerst, en dan u.

— Mij! riep Evraert, ik heb niets meer dan mijn plicht gedaan.

— Zult gij mij dan hier aan mijn lot overlaten? vroeg Guerero op een toon van angstige gejaagdheid die hij niet overmeesteren kon.

— Wat kan ik meer voor u doen?

— Alles!

— Ik begrijp u niet.

— Gij hadt mij liever in dien kuil, daar gij mij eerst in hebt geholpen, moeten laten sterven, dan mij te redden om mij in de woestijn van honger te laten omkomen, of aan de wilde beesten prijs te geven, of aan de roof- en moordzucht der Indianen. Gij weet zeer goed, in de Prairiën is een man zonder wapens een kind des doods; gij hebt mij derhalve niet gered, maar mijn doodstrijd des te langer en moeilijker gemaakt, daar zelfs het wapen, dat de anderen mij gelaten hadden, om mijn bestaan te eindigen zoodra mij de moed des levens ontzonk, mij thans niet meer dienen kan.

— Gij hebt gelijk, prevelde de Vlaming.

Hij liet het hoofd op de borst zakken en dacht eenige oogenblikken ernstig na.

Guerero bespiedde met angstigen blik de verschillende gewaarwordingen, die zich op het eerlijk en sterkgeteekend gelaat van den Vlaming afwisselden.

Deze sprak eindelijk:

— Ik moet u gelijk geven, dat gij mij om wapens vraagt; zoo gij daarvan beroofd blijft, zijt gij binnen weinige uren in een even noodlottigen toestand als dien waaruit ik u geholpen heb.

— Gevoelt gij het nu?

— *Por Dios!* daar valt niet aan te twijfelen.

— Kom, wees dan nu zoo edelmoedig en verschaf mij de middelen om mij te verdedigen.

De schilder schudde het hoofd.

— Dat heb ik niet voorzien! zeide hij.

— Daar wilt gij dus mede zeggen, dat, zoo gij het hadt voorzien, gij mij zoudt hebben laten sterven?

— Misschien!

Dat woord viel als een mokerslag op het hart van Guerero, hij zond den jager een vreeselijken blik toe.

— Wat gij mij daar zegt, is onbehoorlijk, riep hij.

— Wat moest ik u dan antwoorden? hernam Evraert; in mijne oogen waart gij naar verdienste gevonnist. Ik had dus de gerechtigheid haar vrijen loop moeten laten; maar ik deed dit niet, en misschien heb ik daarin misgetast. Thans, nu ik de vraag koelzinnig overweeg en erkennen moet dat gij te recht om wapenen verzoekt, daar gij die noodig hebt, vooreerst tot zelfverdediging en ten tweede, om in uw onderhoud te voorzien, thans zie ik er tegen op u die te geven.

Guerero zat dicht bij den schilder; zoo het scheen speelde hij achteloos met het afgeschoten pistool en hield hij zich als luisterde hij aandachtig naar hetgeen Evraert sprak.

— Maar waarom? vroeg hij.

— Wel om een zeer eenvoudige reden; ik ben overtuigd, als ik u wapens teruggeef, dat gij op wraak bedacht zult zijn; dat is juist wat ik vermijden moet.

— En daarvoor, riep de Mexicaan met een schamperen lach, weet gij geen ander middel dan mij van honger te laten sterven. O, ho! wat zonderlinge menschlievendheid! Neen, kameraad, gij hebt al een zeer wonderlijke manier van zaken te regelen, voor iemand die op den naam van eerlijk en loyaal gesteld is.

— Gij begrijpt mij niet; ik weiger wel is waar om u wapens te geven; maar ik zal daarom toch den dienst dien ik u bewees niet half gedaan laten.

— Zoo! en wat wilt gij dan doen om dat doel te bereiken? Ik ben wel zeer nieuwsgierig om dit te zien, meesmuilde de generaal.

— Ik zal u tot aan de grenzen der prairiën uitgeleide doen en u gedurende de reis tegen alle gevaar beschermen, u verdedigen en voor uw onderhoud zorgen; dat alles is, dunkt mij zeer eenvoudig.

— Zeer eenvoudig, inderdaad. En als ik dan ginder ben, koop ik wapenen en kom ik terug om mij te wreken.

— Neen, dat niet.

— Waarom niet?

— Omdat gij mij oogenblikkelijk op uw riddereer zweren zult, dat gij alle gevoel van haat tegen uwe vijanden aflegt en nooit weder in de prairiën terug komt.

— En als ik dat niet verkies te zweren?

— Dan zie ik van u af en laat u aan uw lot over; en daar dit geheel door uw eigen schuld is, beschouw ik mijne rekening met u als volkomen vereffend.

— O, ho! Maar gesteld eens dat ik de harde voorwaarden die gij mij oplegt aanneem; dan dien ik toch eerst te weten hoe wij te zamen de reis maken zullen; de weg is lang van hier tot aan de bezittingen der blanken, en ik ben niet in staat om zoo ver te voet te gaan.

— Dat is waar, maar maak u daar niet ongerust over, ik heb mijn paard niet ver van hier in een boschje bij den Rubio gelaten, dat moogt gij berijden, zoolang tot ik u een ander heb weten te verschaffen.

— En gij dan?

— Ik zal u te voet volgen, komaan, beslis nu maar.

— Mijn God! ik zal wel moeten doen wat gij zegt, of ik wil of niet.

— Ja, ik geloof dat het voor u het beste en het zekerste is. Gij zijt derhalve bereid om den eed te zweren dien ik van u vorder?

— Ik zie geen ander middel om mij uit de verlegenheid te helpen. Maar kijk eens, vervolgde hij, wat gebeurt daar ginds in de struiken?

Evraert wendde zich terstond om in de richting die de Mexicaan aanduidde.

Deze nam oogenblikkelijk zijne kans waar, en het pistool waar hij tot hiertoe schijnbaar achteloos mede had zitten te spelen, bij den tromp vattende, hief hij het schielijk op en gaf er den Vlaming een slag mede op de hersenpan.

De slag was zoo hevig en met zooveel juistheid toegebracht, dat Evraert de armen slap uitstrekte, de oogen sloot en met een zwaren kreun op den grond tuimelde.

Don Guerero beschouwde hem een poos met een uitdrukking van haat en verachting.

— Idioot! mompelde hij, hem met den voet schoppende, gij hadt mij uwe zotte voorwaarden moeten opleggen eer gij mij gered hebt, nu is het te laat; zelfbehoud gaat voor. Ik ben vrij, *corpo de Christo!* en ik zal mij wreken.

Na het uitspreken dezer woorden, sloeg hij een uitdagenden blik ten hemel, bukte over Evraert, ontnam hem zonder schaamte of aarzeling al zijne wapenen en liet hem liggen, zonder zelfs te onderzoeken of hij dood of alleen gewond was.

— Gij zijt het, vervloekte hond! riep hij, die nu van honger moet sterven of door de wilde beesten zult worden verscheurd; wat mij betreft, ik vrees thans niets meer, daar ik de middelen in handen heb om mijne wraak te volvoeren.

Hiermede verliet de booswicht met gezwinde stappen het grasveld, om het paard van

Evraert op te sporen, dat hij op eenigen afstand van de rivier hoopte te vinden en overwijld dacht te bestijgen.

* * *

We hebben gezien dat *De Spotter* en de *Witte Lelie* het tooneel van de strafpleging niet hadden bijgewoond.

Toen de rechters aan het beraadslagen waren had De Spotter van deze gelegenheid gebruik gemaakt om stil weg te komen.

Terwijl niemand op hem lette gaf hij de Witte Lelie een wenk, dien de jonge vrouw dadelijk begreep, en beiden slopen uit het kreupelbosch weg zonder dat hunne verwijdering werd opgemerkt.

Na ongeveer twintig minuten door het bosch te zijn voortgegaan, oordeelde het opperhoofd zich ver genoeg verwijderd; hij bleef dus staan en wendde zich naar zijne vrouw, die hem kort op de hielen was gevolgd.

— Wij zullen de bleekgezichten alleen hun werk laten afdoen, zeide hij; de Spotter is een Chichimeka en dus ook een krijgsman der Comanchen, hij behoeft niet langer ten believe der blanken tusschen beide te komen.

— Keert het opperhoofd dan naar zijn dorp terug? vroeg de Witte Lelie schroomvallig.

De Indiaan glimlachte loos.

— Alles is nog niet geëindigd, antwoordde hij, de Spotter zal zijne vrienden in 't oog houden.

De jonge vrouw neigde het hoofd, en daar zij zag dat de Indiaan was gaan zitten, maakte zij zich gereed om een kampvuur aan te leggen.

Het opperhoofd hield haar terug.

— De Spotter wil niet ontdekt zijn, zeide hij; laat mijne zuster zich naast mij nederzetten en wachten; een onzer vrienden is thans in lijfsgevaar.

Op dit oogenblik liet zich, niet ver van de plaats waar de twee Roodhuiden gezeten waren, een hevig gedruisch van krakende takken in het kreupelbosch hooren.

De Indiaan spitste aandachtig de ooren en zat eenige minuten onbeweeglijk in voorovergebogen houding.

— De Spotter zal even heengaan, zeide hij opstaande.

— De Witte Lelie zal op hem wachten, antwoordde de jonge vrouw met een vriendelijken blik.

Het opperhoofd liet bij zijne gezellin de wapens achter, die hem in de uitvoering van zijn oogenblikkelijk opgevat plan hadden kunnen belemmeren, en hield alleen de lasso bij zich, die hij met de meeste zorg om zijne hand kronkelde en zich dan ter sluiks naar de plek begaf waar het gedruisch van sekonde tot sekonde sterker werd.

Nauwelijks had hij twintig stappen in deze richting gedaan, zich met moeite door het hooge gras en de verwarde lianen een weg banende, of hij zag ongeveer tien ellen van zich af een heerlijk zwart paard staan, dat met achterover liggende ooren, uitgerekten hals, de vier pooten ver van elkander, de bloedige neusgaten wijd opengesperd en den muil met schuim bedekt, schichtig en snuivend, zoodat het bosch er van daverde, hem met de groote schrandere oogen woest en schuw aankeek.

— Oh! mompelde het opperhoofd terwijl hij plotseling bleef staan en het prachtige dier als een kenner bewonderde.

Thans trad hij omzichtig eenige passen nader, om het vreesachtige dier, dat al zijne bewegingen met schuwen blik gadesloeg, niet nog meer te verschrikken, en zoodra het achteruit sprong om te ontsnappen, slingerde hij het met zooveel behendigheid de lasso over den kop, dat de strik tot aan de schouders over den hals viel.

De onthutste viervoet beproefde nu drie of vier minuten lang om aan den strik te ontworstelen en de dierbare vrijheid terug te bekomen, die hem zoo plotseling ontfutseld was; maar weldra ziende dat zijne pogingen nutteloos waren, onderwierp hij zich gedwee aan zijn nieuwen meester en liet den Indiaan ongehinderd nader komen, zonder den nutteloozen strijd een oogenblik te verlengen.

Met reden zeggen wij dat hij zich aan zijn nieuwen meester onderwierp, want het was geen paard uit de wildernis, maar de prachtige Arabier van Guerero, dien hij verloren had toen hij in het gevecht aan den Rubio gewond werd.

De tuigen van het paard waren gedeeltelijk beschadigd en verscheurd door het kreupelhout, maar toch nog in staat om dienst te doen.

De hoofdman, niet weinig in zijn schik met de goede vondst die het toeval hem beschikte, steeg terstond in den zadel en reed stapvoets naar de Witte Lelie terug, die gehoorzaam en onderdanig als een echt Indiaansche vrouw, zich sedert zijn vertrek nog niet had verroerd.

— Ha! de Spotter keert thans naar zijn dorp terug, gezeten op een ros dat zulk groot opperhoofd waardig is! riep zij even fier als naïef, zoodra zij hem zag.

De Indiaan glimlachte.

— Ja, antwoordde hij, al de sachems zijn trotsch op hem.

En met de ongekunstelde blijdschap die zoowel met de oorspronkelijke ruwheid dezer ijzerharde menschen strookt, begon hij terstond eenige der moeilijkste passen en zwenkingen uit te voeren, zoo verheugd als een kind over de bewondering der Witte Lelie, die hij hartstochtelijk lief had en die met innig welgevallen, ofschoon niet zonder heimelijke vrees zag hoe gemakkelijk en stout hij het prachtige dier behandelde.

Eindelijk steeg de hoofdman af en ging naast zijne vrouw zitten, zonder daarom den teugel van zijn paard los te laten.

Zoo zaten zij een geruime poos bij elkander zonder een woord te wisselen, de Spotter scheen diep in gedachten verzonken, zijne oogen zwierven hier en daar in de duisternis, alsof hij ergens in de verte eenig voorwerp had willen onderscheiden; gretig luisterde hij naar de duizend geluiden der eenzame wildernis en speelde werktuigelijk met zijn scalpeermes.

— Daar zijn ze! klonk opeens zijn uitroep terwijl hij opstond alsof hij door een ontspannen springveer werd opgeheven.

De Witte Lelie keek hem met verwondering aan.

— Hoort mijne zuster niets? vroeg hij haar.

— Ja, zeide zij het volgende oogenblik, ik hoor duidelijk paarden in het bosch.

— Dat zijn de bleekgezichten die naar hun kamp terugkeeren.

— Zullen wij hen daar volgen?

— De Spotter verlaat nooit zonder reden het spoor door zijne *mocksens* gebaand en de Witte Lelie zal den krijgsman vergezellen.

— Zou mijn broeder hieraan twijfelen?

— Neen, want de Witte Lelie is een waardige dochter der Kamantsje; zij zal zonder murmelen medegaan. Er is op het oogenblik een bleekgezicht in gevaar, een vriend van Witta-Yon.

— Het opperhoofd zal hem wel redden, riep zij.

De Roodhuid glimlachte.

— Ja, zeide hij; of zoo ik te laat mocht komen, zal ik hem ten minste wreken en dan zal zijne ziel opspringen van vreugd in de Prairiën der gelukzaligen als hij zal vernemen dat zijn vriend hem niet vergat.

— Ik ben bereid het opperhoofd te volgen.

— Laten wij dan vertrekken, want het is tijd.

De Indiaan was met een sprong in den zadel en de Witte Lelie maakte zich gereed om hem te volgen.

De Indiaansche vrouwen bestijgen nimmer het oorlogspaard van hare mannen of broeders.

Tengevolge der strenge wetten bij deze volken in zwang, zijn de vrouwen, als onder een ijzeren juk, gebogen onder de diepste vernedering en gedwongen tot den zwaarsten en den moeielijksten arbeid, dien zij zonder morren verdragen, wel overtuigd dat het zoo wezen moet en dus niets haar zou kunnen onttrekken aan de onverbiddelijke dwingelandij die van hare geboorte tot haren dood op haar drukt.

De Spotter, terwijl hij de vrouw die hij lief had noodzaakte hem te voet te volgen, door een natuurwoud en langs een ongebaanden weg, des te moeielijker nog door de nachtelijke duisternis, hield zich volkomen overtuigd dat hij hierin geheel naar behooren te werk ging.

De Witte Lelie harerzijds wist niet beter of dit was iets dat van zelve sprak, en veroorloofde zich niet de minste aanmerking.

Zij gingen dus op weg en de rivier den rug toekeerende trokken zij in de richting van het kamp der blanken.

Met welk doel keerde nu het opperhoofd terug naar de plek die hij pas een uur te voren verlaten had om de Indianen te ontwijken?

Dit zullen wij spoedig zien.

Op ongeveer honderd ellen van het open kamp hoorden zij het knallen van een vuurwapen.

De Spotter bleef staan.

— Ah! mompelde hij, wat is dat? Zou ik mij vergist hebben?

Onmiddellijk afstijgende, gaf hij zijn paard aan de Witte Lelie ter bewaring en gebood haar om hem in de verte te volgen.

Hij sloop zoo snel hij kon door de struiken naar het graskamp, ongerust over het gevallen pistoolschot, dat hij niet wist waaraan toe te schrijven, daar de gedachte dat het door Guerero kon gelost zijn volstrekt niet bij hem opkwam.

Het opperhoofd hield zich overtuigd, dat iemand van zulk een karakter nooit zijn eigen zaak zou laten varen hoe hopeloos zij ook staan mocht.

Ofschoon hij zich hierin vergiste, was zijne veronderstelling toch niet zoo geheel bezijden de waarheid.

Door bovenstaande denkbeelden bezield en vreezende dat er eenig ongeluk kon gebeurd zijn, haastte de Spotter zich om zoo spoedig mogelijk het kleine kamp te bereiken, ten einde de onzekerheid op te helderen, en niet zonder bekommering dat hij zijn vermoeden zou bewaarheid zien.

Aan den rand van het grasperk gekomen bleef hij staan, boog de takken uiteen en keek rond.

Eensklaps werden de struiken met kracht bewogen en nu schoot er een man, of liever een duivel uit te voorschijn, hem rakelings voorbij, met een sprong als een jakhals en verloor zich weldra achter hem in de duisternis.

Een donker voorgevoel beklemde het hart van den Roodhuid, hij dacht er een oogenblik over na of hij den onbekende zou achtervolgen; maar hij liet dit denkbeeld terstond weder varen.

— Neen, zeide hij, wij zullen eerst zien wat hier gebeurd is; dien man ben ik zeker dat ik hem altijd zal wedervinden, zoodra ik maar wil.

Hij stapte het grasveld op.

De vuren die er een uur te voren gebrand hadden, waren uitgedoofd en verspreidden geen het minste licht meer; alles was stilte en duisternis.

Het opperhoofd trad snel voorwaarts en bereikte weldra de plek waar de kuil gedolven was.

Hij was ledig en Guerero nergens te zien; op den rand der glooiïng door de uitgeworpen aarde gevormd, lag een mensch onbeweeglijk uitgestrekt.

De Spotter bukte om hem van nabij te bezien.

Hij had hem dadelijk herkend.

— Heb ik het niet gedacht! riep hij bij zich zelven, terwijl hij zich met een grijns oprichtte, de bleekgezichten zijn lafhartige oude vrouwen, de ondankbaarheid is eene ondeugd der blanken, de wraakzucht is een deugd der rooden.

Hij stond eenige sekonden in beraad met de oogen strak op den gewonde gericht.

— Zou ik hem helpen? vroeg hij zich eindelijk af. Waartoe zou het dienen? Het is immers beter dat die blanke mannen zich onderling verscheuren; de roode krijgslieden mogen om hunne woede lachen. Die man daar, vervolgde hij, was nochtans een der beste onder de plunderzieke bleekgezichten, die ons tot in onze laatste toevluchtsoorden terugdringen! Bah! maar wat gaat hij mij aan? Onze twee rassen zijn elkanders vijanden; laat de wilde beesten hem verder afmaken, ieder zijn deel in den buit!

Na deze alleenspraak wilde hij zich verwijderen.

Eensklaps echter voelde hij eene hand op zijn schouder en eene schroomvallige stem fluisterde hem zacht in het oor:

— Die bleeke man was de vriend van den blanke die mij heeft gered; vergeet de Sachem dit?

Het opperhoofd ontroerde bij deze vraag. die zoo geheel met zijne innigste gedachten overeenkwam; want al had hij zich zelven pogen diets te maken dat er reden bestond om den gewonde aan zijn lot over te laten, gevoelde de Indiaan zeer goed dat zulk een besluit onverantwoordelijk was en dat de eer hem gebood den man te helpen die aan zijne voeten lag uitgestrekt.

— Kent de Witte Lelie den jager? vroeg de Sachem uitvorschend.

— De Witte Lelie heeft hem eenige dagen geleden voor het eerst gezien, toen hij den vriend van Witta-Yon ondersteunde. Vroeger heb ik hem in het kamp van Cassa gezien. De blanke was een dapper man en een toovenaar.

— Ah! bromde de Indiaan, mijne zuster spreekt waarheid, die krijgsman is dapper. zijn hart is groot, hij is de vriend der Roodhuiden, de Spotter is beroemd wegens zijne grootmoedigheid, hij zal dus het bleekgezicht niet aan de wolven ten prooi laten.

— Witta-Yon is de grootste krijgsman van zijn stam, zijn hoofd is met wijsheid vervuld. en wat hij doet is goed.

De Spotter glimlachte welgevallig om dit compliment van zijne jonge vrouw.

— Laten wij zijn wonden onderzoeken. zeide hij.

De Witte Lelie ontstak een ocote-fakkel om te kunnen zien.

De twee Indianen knielden bij den gewonde neer, die nog altoos onbeweeglijk lag, en begonnen in het schijnsel der harsfakkel hem met nauwlettendheid te onderzoeken.

Evraert was slechts licht gewond door den slag die hem met het pistool werd toegebracht.

Wel is waar, had die slag eene geweldige bloeding veroorzaakt en eene lichte hersenschudding gevolgd door bedwelming, maar de wond ging niet veel dieper dan de huid aan het bovenste gedeelte van het voorhoofd tusschen de wenkbrauwen.

Blijkbaar had Guerero den jager op dezelfde manier willen treffen als de matadores te Mexico de stieren vellen, die er hunne eer in stellen om dit zoo behendig mogelijk te doen, ten einde de bewondering der toeschouwers op het amphitheater te verwerven.

Zijn slag, ofschoon met vaste en vaardige hand, was echter met te veel overhaasting en dus niet juist genoeg toegebracht om doodelijk te zijn.

Evenwel, zoo de Spotter hem niet in tijds ware ter hulp gekomen, zou de jager waarschijnlijk voor het einde van den nacht door de wilde beesten zijn verslonden, die in dezen omtrek vrij talrijk op buit rondzwerven.

Alle Indianen, wanneer zij op reis gaan, dragen aan een band over den schouder een perkamenten zak met zich, in den vorm van een weitasch, dien zij hun *medicijnzak* noemen; deze zak bevat een aantal geneeskrachtige kruiden, waarmede de Roodhuiden gewoon zijn hunne op de jacht of in den krijg bekomen kwetsuren te genezen, alsmede eenige heelkundige instrumenten, en eenige poeders tegen de koorts.

Na de wond van Evraert nauwkeurig te hebben onderzocht, schudde de Indiaan tevreden het hoofd, en maakte hij zich onmiddellijk gereed om het eerste verband te leggen.

Met een van obsidiaansteen, een soort van glas van vulkanischen oorsprong, vervaardigd werktuig, zoo scherp als een scheermes, begon hij, geholpen door de Witte Lelie, rondom de wond het haar weg te scheren; vervolgens grabbelde hij in zijn medicijnzak en haalde er een handvol *oregano* bladeren uit, die hij zorgvuldig fijn wreef en met Spaanschen brandewijn, zoogenaamden *refino* vermengde.

Wij kunnen in 't voorbijgaan aanmerken dat in de geneesmiddelen der Indianen de brandewijn eene voorname rol speelt.

Bij dit mengsel deed hij een weinig water en zout, en bereidde alles tot een vrij dikke pap, die hij, na de wond eerst met refino en water te hebben gewasschen, er als een verzachtende pleister oplegde, en met behulp van een abanijoblad vasthechtte.

Dit eenvoudig middel werkte bijna oogenblikkelijk; na verloop van tien minuten slaakte de Vlaming een zucht, opende de oogen en richtte zich op, naar alle zijden rondziende, als iemand die plotseling uit een diepen slaap wakker wordt en nog niet volkomen in staat is om de hem omringende voorwerpen te onderscheiden.

Intusschen had Evraert een te krachtig gestel om lang in dezen staat van half bewustzijn te blijven.

Weldra kwam er weder orde in zijne denkbeelden, hij herinnerde zich wat er gebeurd was en welke verraderlijke slag hem door den man dien hij gered had was toegebracht.

— Ik dank u, brave Roodhuid, zeide hij met eene nog zwakke stem, terwijl hij het opperhoofd zijne hand toestak.

De Indiaan drukte die hartelijk.

— Mijn broeder gevoelt zich nu beter? zeide hij op vragenden toon.

— Ik gevoel mij zoo wel alsof er niets met mij gebeurd was, antwoordde Evraert.

— Ah! dan zal mijn broeder zich op zijn vijand kunnen wreken.

— Laat dat maar aan mij over! De schurk zal mij niet ontsnappen, zoo waar als ik een Vlaming ben, antwoordde Evraert met nadruk.

— Goed! mijn broeder zal zijn vijand dooden, en zijn haarschedel aan de deur van zijn wigwam ophangen.

— Neen, hoofdman, zulk een wraak moge voor een Roodhuid geschikt zijn, maar zij voegt niet aan een man van mijn ras en kleur.

— Wat denkt mijn broeder dan te doen?

De jager glimlachte, zweeg eenige oogenblikken, en hervatte toen het gesprek, zonder de vraag van den Indiaan te beantwoorden.

— Sedert hoe lang bevind ik mij hier? vroeg hij.

— Omtrent een uur.

— Niet langer?

— Neen.

— God dank! dan kan mijn moordenaar nog niet ver weg zijn.

— O! een kwaad geweten is een scherpe prikkel, merkte de Roodhuid verstandig aan.

— Dat is waar.

— Wat wil mijn broeder doen?

— Dat weet ik nog niet al te goed; mijne toestand is bijzonder ingewikkeld, antwoordde Evraert nadenkend; door de inspraak van mijn hart en de herinnering aan een lang geleden bewezen dienst gedreven, heb ik eene daad gedaan die op velerlei wijs kan worden uitgelegd; ik zie thans dat ik verkeerd heb gehandeld. Intusschen, Roodhuid, wil ik u zeggen, dat ik mij weinig over de verwijten mijner vrienden bekommer; ofschoon het hard is voor iemand van mijn leeftijd en ondervinding, zich te hooren verwijten dat hij zoo onnoozel heeft gedaan als een kind. en zich aangesteld als een gek.

— Gij dient ten minste toch te besluiten.

— Dat weet ik zeer goed, maar dat is juist wat mij het moeilijkste valt, te meer nog, omdat don Miguel zoo spoedig mogelijk van het gebeurde onderricht moet worden, of de gevolgen mijner dwaasheid zijn niet te berekenen.

— Hoor eens, zeide de hoofdman, ik begrijp zeer goed dat gij tegen eene onvermijdelijke bekentenis opziet; het is zeker ondragelijk hard, als een grijsaard het hoofd moet buigen voor verwijtingen, hoe welverdiend zij ook mogen zijn.

— Maar wat dan?

— Als gij er in toestemt, wil ik voor u doen wat u te veel moeite zou kosten. Terwijl gij de Witte Lelie gezelschap houdt, zal ik naar uwe vrienden de bleekgezichten gaan en hun zeggen wat er is voorgevallen; ik zal hen tegen hun vijand waarschuwen en gij zult niets van hun ongenoegen te duchten hebben.

Bij dit voorstel van den Indiaan, werd het aangezicht van den schilder rood van verontwaardiging.

— Neen! riep hij forsch, ik zal mijn misslag niet vergrooten door eene lafheid, ik moet de gevolgen van mijne dwaze handeling ondergaan; ik zeg u dank, hoofdman, voor uw goed gemeend voorstel, maar ik kan het niet aannemen.

— Mijn broeder is er meester van.

— Laat ons haast maken, riep Evraert, we hebben reeds te veel tijd verloren; God weet welke gevolgen mijn misslag heeft en welke onheilen er misschien uit zullen voortvloeien. Als ik ze niet meer kan verhoeden, is het ten minste mijn plicht om er de kracht van te verminderen. Kom mee, hoofdman, volg mij, wij moeten onmiddellijk naar het kamp.

Onder het uitspreken dezer woorden stond de jager met koortsachtige drift op.

— Ik heb geene wapens, riep hij, de ellendeling heeft ze mij ontroofd.

— Laat mijn broeder zich daarover niet ongerust maken, antwoordde de Indiaan, in het kamp zal hij wapens genoeg vinden.

— Dat is waar; maar waar is mijn paard dat ik eenige schreden van hier heb laten staan? Ik moet het dadelijk zoeken.

De Indiaan hield hem terug.

— Het zou u niets baten, zeide hij.

— Waarom niet?

— Die man heeft er zich meester van gemaakt.

De jager sloeg zich moedeloos op het voorhoofd.

— Wat nu? mompelde hij.

— Mijn broeder neme mijn paard.

— En wat gij dan, hoofdman?

— Ik heb er nog een.

— Ah! riep Evraert.

Op een wenk van den Spotter bracht de Witte Lelie het andere paard.

De beide mannen wierpen zich in den zadel.

Het opperhoofd liet voor ditmaal, om zooveel spoed mogelijk te maken, zijn vrouw achter hem opzitten en nu reden de twee ruiters, met het hoofd over den hals hunner paarden gebogen en met gevierden teugel in vliegenden galop naar het kamp der blanken.

Een uur later stond Evraert met een bleek en bebloed gezicht, gescheurde en met bloed bevlekte kleederen, recht op en onbeweeglijk, onder het opgeheven gordijn, aan den ingang der tent.

HOOFDSTUK XVIII

DE HEILIGE STAD

We moeten thans naar Bellarosa en Lydia terug, die door Wimpa geschaakt en naar de Heilige stad der Indianen gevoerd werden.

Wimpa, de Zwarte Panter, droeg in zijn borst een gevoel van nooit gekende weelde, toen hij zich met Bellarosa en Lydia alleen in het dal bevond, ver verwijderd van iederen bespiedenden blik.

Zijn oog glinsterde van genot toen hij Bellarosa aanschouwde.

Hij vond haar zoo schoon dat hij zich niet verzadigen kon haar aan te zien, met die uitzinnige bewondering, waarmede de Indianen gewoon zijn Spaansche vrouwen te begroeten, die zij oneindig schooner vinden dan die van hunnen eigen stam.

Doch, terwijl wij onze lezers deze bijzonderheid doen opmerken, moeten wij er bijvoegen dat de Spanjaarden van hun kant even gretig de gunst der Indiaansche schoonheden zoeken, door welker bekoorlijkheden zij onweerstaanbaar worden aangetrokken.

Is dit wellicht een gevolg van de wijze beschikking der Voorzienigheid, die daardoor de volkomen samensmelting der twee menschenrassen mogelijk wil maken? Wie weet dit? Maar wat men niet kan in twijfel trekken is, dat er slechts weinige Spanjaarden in Zuid-Amerika worden gevonden die ten minste niet eenige druppels Indiaansch bloed in hunne aderen hebben.

Wimpa verborg de duistere plannen die in hem woelden zoo diep mogelijk in zijn boezem, en besloot, ten minste oogenschijnlijk, zijne taak stipt te volvoeren en rechtstreeks naar de stad te trekken.

Een ding behield hij zich echter voor, namelijk om de twee dames aan de zorg van zijn zoogbroeder *Chicuhcoatl* den Amantzin van Quiepa-Tani toe te vertrouwen, die in zijne hoedanigheid van opperpriester van den tempel der Zon, bij machte was om ze voor aller oog te verbergen, tot de bestaande bezwaren zouden zijn uit den weg geruimd en Wimpa gelegenheid kreeg om naar goeddunken te handelen of zijne schoone gevangenen weder onder zijn eigen toezicht te nemen.

De ongelukkige meisjes verkeerden in een staat van diepe neerslachtigheid die haar het vermogen benam om veel op het aarzelen en draaien van haar ontrouwen gids te letten.

Zonder bescherming aan dezen wildeman overgelaten, die, zoo het hem beviel, haar op allerlei wijze kon mishandelen al was ook zijn trouw haar verzekerd, wisten zij maar al te goed dat zij geene menschelijke hulp te wachten hadden.

Zij moesten dus haar lot volkomen in Gods hand stellen, en met christelijke gelatenheid zich overgeven aan de beproevingen die zij gedurende haar verblijf onder de heidensche Indianen, zouden te verduren hebben.

Onder deze verschillende indrukken trokken onze drie reizigers door de maagdelijke wouden van Mexico.

Na dagen marcheeren waren zij ten laatste geslaagd om al de moeilijkheden en gevaren, die wij niet kunnen beschrijven, door te worstelen, en kwam men aan eene ruime vlakte, aan alle zijden door wouden omsloten en in welks midden zich een Indiaansche stad verheft.

Met andere woorden, zij bevonden zich voor een dier geheimzinnige verblijven, in welke tot hiertoe nog nimmer de voet van een Europeaan was binnengedrongen, wier juiste ligging men zelfs niet wist te bepalen, en waar, volgens de verzekering der Indianen, sedert de verovering van Mexico het laatste overschot van de beschaving der Azteken zich heeft teruggetrokken.

De fabelachtige verhalen die door sommige reizigers over de onberekenbare in deze steden begraven schatten werden uitgestrooid, hebben de begeerte van tallooze gelukzoekers gaande gemaakt en velen hunner hebben op verschillende tijden beproefd om het verloren pad naar deze koninginnen der prairiën en der Mexicaansche wildernissen terug te vinden.

Andere avonturiers, alleen gedreven door de onweerstaanbare nieuwsgierigheid die de zwerfzieke verbeelding van sommige menschen ontvlamt, hebben, inzonderheid sedert de laatste vijftig jaren, zich aan het opsporen dezer Indiaansche steden gewaagd, maar zonder dat een dier ondernemingen met goed gevolg werd bekroond.

Enkelen zijn geheel terneergeslagen en ontmoedigd van hunne vermetele reis naar het onbekende teruggekeerd; maar een groot aantal hebben hunne lijken op den bodem van steile rotskloven of in de *quebradas* (verbrokkelde gronden) aan de roofvogels ten prooi gelaten; nog anderen eindelijk, wellicht de ongelukkigsten van allen, zijn verdwenen zonder eenig spoor achter te laten, of zonder dat men ooit iets van hen heeft gehoord.

De beschrijving van de Heilige Stad die wij hier laten volgen, is dus met de meeste nauwgezetheid opgemaakt en kan door niemand worden gelogenstraft, daar wij spreken nadat wij *gezien* hebben.

Quiepa-Tani, de eerste stad die zich voordoet zoodra men het onmetelijk oer-woud is doorgeworsteld, strekt zich uit in een langwerpig vierkant van het Oosten naar het Westen.

Eene vrij breede rivier, waarover hier en daar van boomstammen en lianen, bruggen zijn geslagen van verwonderlijke lichtheid en zwier, doorstroomt de stad in hare geheele lengte.

Aan iederen hoek van het vierkant verheft zich eene verbazend groote rotsmassa, die aan de zijde welke over de vlakte uitziet loodrecht is afgehouwen en tot eene schier onneembare sterkte dient; deze vier citadellen zijn bovendien onderling verbonden door een doorloopenden muur van veertig voet hoogte en op de kruin van twintig voet dikte.

Aan de binnen- of stadszijde vormt deze muur eene talus of helling die aan haar basis zestig voet breedte heeft.

De muur is gebouwd van inlandsche uit zandachtige met stroo vermengde klei gebakken briksteenen, die men *adobas* noemt; elke steen is omtrent een meter lang.

Eene diepe en breede gracht verdubbelt bijna de hoogte van den muur.

Door twee poorten komt men de stad binnen.

Deze poorten hebben aan weerszijde een ronden toren met zoogenaamde peperbos-spitsen, die aan de oude stedepoorten van het middeleeuwsche Europa doen denken; wat deze gelijkenis nog meer versterkt, is eene kleine, van planken samengestelde smalle brug, die bij het minste onraad kan worden opgehaald of weggenomen, en die het eenige middel uitmaakt om door de poort naar buiten te komen.

De huizen zijn laag en loopen uit op terrassen, die met elkander in verband staan; zij zijn allen van riet, met klei bekleed en zeer licht gebouwd, wegens de aardbevingen welke in deze streek niet zeldzaam voorkomen; maar zij zijn ruim, zeer luchtig en van vele vensters voorzien.

Allen hebben slechts éene verdieping en de voorgevels zijn met een schitterend wit vernis bestreken.

Te midden der steeds dichter en dichter wordende menigte kwamen onze drie reizigers stadswaarts en bereikten zij eindelijk den rand der buitengracht, niet zonder bespied te worden door de nieuwsgierige blikken der Indianen, die natuurlijk hadden opgemerkt dat de beide meisjes Spaansche waren.

Wimpa, na zijne gezellinnen een waarschuwenden blik te hebben gegeven om op hare hoede te zijn, nam daarbij eene houding aan zoo onverschillig hem maar eenigszins mogelijk was, ofschoon zijn hart klopte van angst, toen hij zich aan de stadspoorten zou vertoonen om te worden binnengelaten.

Schijnbaar bedaard stapte hij de brug over en stond weldra voor de poort.

Oogenblikkelijk werd er een lans tegen hen geveld, die hun den doortocht versperde.

Een man, aan zijne kleeding gemakkelijk als een der aanzienlijkste stadsbeambten te herkennen, stond op van de *bulacca* — zitbank — waar hij in achtelooze houding zijn calumet zat te rooken, en trad met afgemeten stappen naar hen toe.

Op korten afstand bleef hij staan, terwijl hij Wimpa en zijn gezelschap van het hoofd tot de voeten met de grootste aandacht bekeek.

De Indiaan schrikte eerst over deze blijkbaar vijandige ontvangst, maar herstelde zich terstond weder.

Er blonk een straal van welgevallen uit het woeste oog van den stadsbeambte, hij wendde zich naar den schildwacht en fluisterde hem met bijna onhoorbare stem eenige woorden in 't oor.

De roode soldaat hief terstond eerbiedig zijne lans op, trad een stap achteruit en liet de vreemdelingen door.

Zij gingen de poort binnen.

Wimpa richtte zich met snelle schreden naar den tempel der Zon, zich in stilte geluk wenschende dat hij zoo gemakkelijk aan het gevaar ontkomen was, dat hem eenige minuten boven het hoofd had gezweefd.

Bellarosa en Lydia volgden hem met de gelatenheid der wanhoop, die zoo licht voor gedweeheid of onderwerping wordt aangezien, maar inderdaad niets anders is dan de erkende onmogelijkheid om zich aan een gevreesd en onvermijdelijk lot te onttrekken.

Terwijl onze personages de straten der stad doortrekken om de plaats hunner bestemming te bereiken, zullen wij met weinige woorden Quiepa-Tani trachten te beschrijven, dat onze lezers nog slechts uitwendig bekend is.

De nauwe, maar lijnrechte en elkander rechthoekig snijdende straten, loopen alle uit op een, juist in het midden der stad gelegen, uitgestrekt plein, dat den naam van *Conaciuthzin*, of Zonneplein draagt.

Bij den aanleg der stad en van dit plein, uit welks middenpunt de hoofdstraten letterlijk uitstralen, hebben de Indianen waarschijnlijk het oog op de zon gehad en zich bij haar welgevallig trachten te maken, want men zou zich moeilijk een treffender en reusachtiger afbeelding van dat hemellicht kunnen voorstellen dan deze mysterieuse en zinnebeeldige evenredigheid.

Vier prachtige *Expan*, of paleizen, verheffen zich in de richting der vier hoofdstreken van het kompas; aan de westzijde staat de groote tempel *Amantzin-expan*, omgeven van eene talrijke menigte met goud en zilver ingelegde kolommen.

De aanblik van dit gebouw is allerindrukwekkendst; men beklimt den drempel langs een breede trap van twintig treden, elk uit een enkelen steen van tien meter gehouwen; de muren zijn verbazend hoog en het dak, evenals dat der andere gebouwen, eindigt in een terras of verheven plat.

De Indianen, ofschoon volkomen in staat om onderaardsche gewelven te houwen, schijnen echter niet te weten hoe men een koepeldak of dom moet bouwen.

Het inwendige des tempels is betrekkelijk zeer eenvoudig.

Lange draperiën met vederen van duizend kleuren geborduurd en door middel van hiëroglyphische figuren, de geschiedenis van den Indiaanschen godsdienst voorstellende, bedekken de wanden.

In het midden des tempels staat een *teocali* of altaar, waarboven eene zon, schitterend van goud en edele gesteenten en rustende op de groote *ayalt* of heilige schildpad.

Door eene aangepaste inrichting van het gebouw, schiet de opkomende zon iederen morgen hare stralen recht op het zonnebeeld en doet alsdan dit idool schitteren met een oogverblindenden glans, die alles wat er omheen is verlicht en verlevendigt.

Voor het altaar staat de offertafel, een vervaarlijk groote marmerblok, gelijkende op de bekende *menhirs* der Druiden in het land der aloude Armorichen.

Deze marmerblok rust op vier kolossale pooten van graniet.

Het tafelblad is in het midden eenigszins uitgehold en voorzien van een geul om het bloed der slachtoffers te laten wegvloeien.

Wij haasten ons te zeggen, dat het slachten van menschenoffers dagelijks zeldzamer wordt; gelukkig zijn wij ver verwijderd van dien rampzaligen tijd, toen men tot inwijding des tempels te Mexico op een enkelen dag zestig duizend menschen slachtte; tegenwoordig heeft dit afschuwelijk gebruik slechts in buitengewone gevallen plaats en dan kiest men de slachtoffers alleen uit ter dood veroordeelde personen.

Op den achtergrond des tempels is eene kleine, met zware gordijnen voor het oog des volks afgesloten ruimte.

Deze gordijnen bedekken den ingang van een trap die naar de uitgestrekte gewelven onder den tempel voert, in welke alleen priesters vrijheid hebben om af te dalen.

Het is in deze onderaardsche gewelven dat het gewijde vuur van Moctecuzoma onophoudelijk blijft branden.

De trappen en dorpels aan den ingang des tempels worden iederen morgen met versche bladeren en bloemen bestrooid.

Aan de zuidzijde van het plein verrijst de *tanamitec* of het paleis van den vorst.

Dit paleis, welks naam letterlijk eene « door muren omgeven ruimte » aanduidt, is niets anders dan eene aaneenschakeling van audientie- en vergaderzalen en ruime binnenplaatsen, waar de krijgslieden, die met het bewaken der stad zijn belast, worden gedrild en geoefend.

Een afzonderlijke reeks huizen, ontoegankelijk voor vreemde bezoekers, strekt tot verblijf voor het opperhoofd en zijn gezin.

Een ander soortgelijk gebouw dient tot tuighuis en bevat allerlei wapenen, als pijlen, bogen, werpspiezen, lansen en schilden, van Indiaansch maaksel en sedert de vroegste tijden in gebruik, alsmede Europeesch oorlogstuig, als : sabels, degens, zwaarden en geweren en andere vuurwapens, van welke de inboorlingen, na er de geduchte uitwerksels van te hebben leeren kennen, zich thans even goed weten te bedienen als wij, zoo niet beter.

Een der merkwaardigste bijzonderheden die dit tuighuis bevat is zonder twijfel een klein stuk geschut, dat eenmaal aan Fernando Cortez toebehoorde, maar door de Indianen, toen hij het bij zijn overhaasten aftocht uit Mexico in den bekenden *noche triste* (jammernacht) op den weg moest achterlaten, werd buit gemaakt.

Dit kanon is thans voor de Indianen nog altoos een onderwerp van vereering en vrees, — wel en bewijs van den schrikkelijken indruk dien het tijdperk der verovering op de gemoederen des volks heeft achtergelaten, daar hij na verloop van zoovele jaren en veelvuldige lotwisseling niet kon worden uitgewischt.

Op hetzelfde plein verheft zich de vermaarde *ciuatl-expan* of het paleis des vestalinnen.

Daar leven en sterven, ver van het oog der mannen, de maagden aan den dienst der Zon gewijd.

Geen manspersoon, uitgezonderd de hoogepriester, vermag dit gebouw binnen te dringen, terwijl eene gruwzame straf den vermetele bedreigt die deze wet zou durven overtreden.

Het leven der Indiaansche zonnemaagden gelijkt in menig opzicht aan dat der nonnen in de Europeesche kloosters.

Evenals deze zijn zij in cellen opgesloten en moeten zij de gelofte van eeuwige kuischheid afleggen, waardoor zij zich verbinden nimmer een man toe te spreken, dan haar vader of haar broeder; en dit zelfs staat haar niet vrij, dan geheel gesluierd, achter een traliehek en in de tegenwoordigheid van een derden persoon.

Ook bij de openbare plechtigheden en godsdienstige feesten in den tempel verschijnen zij niet anders dan volkomen gesluierd.

Wanneer het van eene zonnemaagd bewezen is dat een man haar aangezicht heeft gezien, moet zij onmiddellijk ter dood worden gebracht.

In het kloostergebouw zelve houden zij zich met vrouwelijken arbeid bezig en vervullen tevens met ijver hare godsdienstige plichten.

De geloften zijn vrijwillig.

Geen jong meisje kan onder de zonnemaagden worden opgenomen, tenzij de opperpriester zekerheid hebbe dat niemand haar tot deze keus heeft gedwongen en dat zij bereid is hare roeping volstandig te zullen volgen.

Eindelijk noemen wij het vierde paleis, aan de Oostzijde, het prachtigste en tevens het somberste van allen.

Dit gebouw heet *Iztlacat-expan* of het paleis der profeten; het dient tot woonplaats voor den *Amanani* et de *Chalchiuh* (priesters).

Men kan zich moeilijk een geheimzinniger, treuriger en terugstootender gebouw voorstellen dan dit verblijf, welks vensters allen met gevlochten riet zijn bedekt, zoo dicht en ondoordringbaar dat het nauwelijks het daglicht doorlaat.

Binnen deze muren heerscht eene eeuwigdurende stilte en somberheid; slechts nu en dan, in het holst van den nacht, wanneer alles in de stad in diepe rust is, hoort men vervaarlijke geluiden en wonderbare stemmen uit den Iztlacat-expan opgaan, die de verschrikte Indianen in hun slaap storen.

Terwijl de gelofte der kuischheid aan de vestaalsche nonnen is opgelegd, is dit niet het geval met den opperpriester en zijne onderhoorigen.

Het noviciaat der priesters duurt tien jaar, en eerst na verloop van dezen tijd en na het doorstaan van tallooze proeven, bekomen zij den titel van Chalchiuh.

Tot zoolang kunnen zij nog van besluit veranderen en eene andere loopbaan kiezen: dit gebeurt echter uiterst zelden.

Het is maar al te waar dat zij, van deze door de wet toegestane vrijheid gebruik makende, groot gevaar loopen om door hunne voormalige ambtsbroeders vermoord te worden, uit vrees dat zij iets van hunne heilige geheimen aan het volk zouden verraden.

Overigens worden de priesters door de Indianen zeer geëerbiedigd en weten zij zich doorgaans bij het volk bemind te maken; in een woord, na het wereldlijk opperhoofd is de Amanani of opperpriester de meest geëerbiedigde man van zijn stam.

Otschoon bij deze volken de godsdienst zulk een machtige hefboom is, moet men zeggen dat er tusschen de wereldlijke en geestelijke macht nooit botsing ontstaat; ieder van deze weet wat zij te doen heeft en houdt zich binnen de haar voorgeschreven perken, zonder ooit op de rechten der andere inbreuk te willen maken.

Dank zij deze verstandige staatsregeling, werken de priesters en de opperhoofden eenstemmig en met verdubbelde kracht.

De Europeaan, gewoon aan het gewoel en gedruisch en geschreeuw der steden in de Oude Wereld, waar de straten gedurig door allerlei soorten van rijtuigen worden versperd, en waar bij iederen voetstap duizende belangen, zaken en bezigheden tegen elkander botsen, zich verdringen en dooreenwoelen, zou zich grootelijks verwonderen, wanneer hij eensklaps in eene Indiaansche stad werd overgeplaatst.

Daar heeft men geene kunstmatige middelen van gemeenschap, geen luidruchtige handelsbewegingen; daar ziet men geen buurten vol prachtige winkels die hunne waren uitstallen, om de nieuwsgierigheid en kooplust der voorbijgangers aan te lokken of de dieven gelegenheid te geven tot het naasten der oogverblindende voorwerpen van weelde en gemak.

Daar ziet men zelfs geen rijtuigen, koetsen, wagens of karren; de stilte wordt er slechts nu en dan gestoord door een eenzamen voetganger die zich haast om zijne woning te bereiken, of voortstapt met al de deftigheid van een magistraatspersoon of geleerde.

De huizen, allen potdicht gesloten, zijn voor de oogen en ooren daarbuiten ontoegankelijk.

Het leven der Indianen trekt zich geheel samen in het familieleven; ongenaakbaar voor alles wat vreemd is, blijven de zeden er nooit zooals zij dit maar al te veel bij ons beschaafde volken is, het schandtooneel van twist, strijd en dronkenschap.

De kooplieden verzamelen zich in uitgestrekte bazars, waar zij des voormiddags hunne waren te koop stellen, namelijk vruchten groenten, en stukken vleesch of gevogelte; want iedere andere tak van negotie is bij de Indianen onbekend, daar elk gezin zijn eigen kleederen spint, weeft en vervaardigt, evenals alle andere voorwerpen — meubels, huisraad of levensbehoeften.

Zoodra de zon haar loop half heeft volbracht, worden de bazars gesloten en verlaten

de Indiaansche kooplieden die allen op het land wonen, de stad, om er niet voor den volgenden morgen met versche eetwaren terug te komen.

Iedereen voorziet zich van het noodige voor den ganschen dag.

Bij de Indianen werken de mannen nooit; alleen de vrouwen zijn belast met het doen van aankoop, de zorg voor het huishouden, en het toebereiden of vervaardigen van alles wat tot levensonderhoud dienen kan.

De mannen daarentegen te trotsch om zich met huiselijken arbeid in te laten, gaan op jacht of ten oorlog.

De betaling van hetgeen men koopt of verkoopt geschiedt niet als in Europa met klinkende specie — die in 't algemeen onder de Indianen weinig bekend is en slechts aan de grenzen of kusten, in den handel met de blanken gebruikt wordt — maar door middel van ruiling.

Dit eenvoudig maar gebrekkig en bij onze Europeesche beschaving gansch onbruikbaar geworden handelsmiddel, is bij al de Indianenstammen in het binnenland bijna uitsluitend in zwang.

De kooper geeft het een of ander voorwerp dat hij missen kan in ruil voor hetgeen hij verlangt of noodig heeft.

Ziedaar alles.

Terwijl wij dus onze lezers den toestand hebben doen kennen, zullen wij dit hoofdstuk eindigen met te zeggen, dat Wimpa en zijne gezellinnen, na lang genoeg de stille straten der stad te hebben doorkruist, eindelijk het Iztlacat-expan bereikten.

De Indiaansche hoofdman vond op zijn verzoek in den Amanani een gewillig en voorkomend bondgenoot, die hem plechtig beloofde de hem in bewaring gegeven gevangenen met de meeste zorg te zullen bewaken.

Wij moeten hier bijvoegen dat Wimpa niet verzuimde den opperpriester te verzekeren dat de hem vertrouwde meisjes, dochters waren van een der vermogendste heeren uit Mexico, en dat hij om dezen edelman in het belang der Indianen te verplichten, besloten had een van de twee tot vrouw te nemen.

Evenwel, daar de meisjes hem beiden even goed bevielen, was hij op dit oogenblik nog niet in staat om zijne keus te bepalen, en meende hij de beslissing nog een tijdlang te moeten verschuiven totdat Lydia grooter geworden was.

Eindelijk liet hij, om zich de gunst van zijn nieuwen bondgenoot te verzekeren, wiens gierigheid hem sinds lang bekend was, er op volgen, dat hij de voogdij die deze thans op zich nam met een kostbaar geschenk zou beloonen.

Hiermede wegens het lot der jonge meisjes voorhands gerustgesteld en na in het eerste gedeelte van zijn plan volkomen te zijn geslaagd, begon Wimpa te overleggen hoe hij ook het tweede gedeelte zou doen gelukken.

Hij nam alras afscheid van Bellarosa en Lydia, steeg te paard en reed haastig naar de stad in de richting van het meer Del Rubio.

HOOFDSTUK XIX

HET KOMPLOT

Wij laten Wimpa, met zijne ondeugende plannen, in vollen galop zich verwijderen van Quiepa-Tani, en zullen ons intusschen een weinig bezighouden met de twee beklagenswaardige vrouwen, die hij voor zijn vertrek aan de zorg van den Amanani had opgedragen.

Deze liet hen terstond in de Ciuatl-expan, het verblijf der zonnemaagden opsluiten.

Ofschoon gevangenen, werden zij, ingevolge de bevelen van Wimpa, met de meeste onderscheiding behandeld; ook zouden zij de verveling van hunne onrechtvaardige gevangenschap geduldig hebben gedragen, zoo een heimelijke angst over het lot dat haar wellicht in de toekomst verbeidde, zich niet van haar had meester gemaakt. Het was onder deze omstandigheden, dat het verschil van karakter tusschen moeder en dochter duidelijk aan 't licht kwam.

Bellarosa, verwend door de genietingen van het mollig en weelderig leven der rijke familiën in Mexico, leed veel onder de treurige herinnering van hetgeen zij hier missen moest en dat weleer hare kindsheid had gestreeld.

De Hoogepriester van Quiepa-Tani liet geene gelegenheid voorbijgaan om de twee vrouwen tot den dienst der Zon over te halen.

Met groote verstandsgaven bedeeld en voor zichzelven hoog ingenomen met den gods-

dienst dien hij beleed, bovendien een bittere vijand van al wat blank was, vatte hij, reeds zoodra Wimpa hem de zorg voor de gevangenen toevertrouwde, het voornemen op om haar tot priesteressen der Zon te maken.

Dergelijke bekeeringen zijn in Amerika niet zonder voorbeeld, en het ongerijmde of liever monsterachtige dat daarin voor ons gevoel gelegen is, schijnt in dit land iets geheel natuurlijks.

De Amanani stelde dus zijne batterijen in deze richting.

De gevangenen spraken geen Indiaansch; hij, van zijn kant, kende geen woord Spaansch; maar dit groote bezwaar wist de opperpriester spoedig uit den weg te ruimen.

Er was namelijk onder de handlangers zekere krijgsman, Atoyac geheeten, dezelfde die bij de stadspoort op schildwacht stond toen Wimpa er aan kwam.

Deze man was met eene Indiaansche *manza* — beschaafde vrouw — gehuwd, die niet ver van Monterey hare opvoeding had genoten en de Spaansche taal vlot genoeg sprak om zich te doen verstaan.

Het was eene vrouw van ongeveer dertig jaren, ofschoon men op het eerste gezicht zou gedacht hebben dat zij ten minste vijftig was.

In deze gewesten, waar het menschelijk lichaam zoo snel ontwikkelt, trouwen de meisjes gewoonlijk reeds op haar twaalfde of dertiende jaar.

Vervolgens aanhoudend tot den zwaarsten arbeid gedwongen, die in andere landen gewoonlijk den mannen ten deel valt, begint hare frischheid spoedig te verwelken en komen zij met haar vijf-en-twintigste jaar reeds tot een vervroegden staat van verval, die geen tien jaar later de meeste vrouwen tot leelijke schepsels maakt, ofschoon zij in hare jeugd schoonheid en bevalligheid bezaten die vele Europeaansche dames haar met recht hadden kunnen benijden.

De vrouw van Atoyac heette *Huitlotl*, of de Duif.

Het was een eenvoudig; zachtzinnig schepsel, die zelve veel geleden had en dus onwillekeurig geneigd was om medelijden te gevoelen met de smarten van anderen.

Zij moest het middel zijn om Bellarosa en Lydia te verleiden, en in weerwil van de bestaande wet, die nadrukkelijk verbood om vreemdelingen in het paleis der Zonnemaagden toe te laten, nam de Amanani op zich om de zachtzinnige Duif met de beide meisjes in aanraking te brengen.

Men moet zelf gevangene zijn geweest, onder menschen wier taal men niet verstaat, om zich een juist denkbeeld te maken van het genoegen dat de arme gevangenen ondervonden, toen haar iemand kwam bezoeken met wie zij konden spreken en die voor het eerst de verveling hielp verdrijven aan welke zij in hare eenzaamheid ten prooi waren.

De Indiaansche werd ontvangen als een vriendin en hare tegenwoordigheid was voor de gevangenen eene aangename afleiding.

Bij haar tweede bezoek echter begon de moeder reeds te begrijpen met welk hatelijk oogmerk deze bijeenkomsten plaats hadden, en van toen af volgde er op de korte vreugde van den eersten dag eene ware tirannij.

De verschijning van Huitlotl werd voor haar een voortdurende straf.

Als kristene, sterk aan den godsdienst harer vaderen gehecht, kon zij de bedoelingen van den opperpriester niet dan met argrijzen beantwoorden.

Intusschen was de Indiaansche vrouw veel te eenvoudig en uit zich zelve onbekwaam om de bedriegelijke rol die men haar had opgedragen lang vol te houden, of voor hare nieuwe vriendinnen te verbergen welk lot zij ondanks de zoetsappige woorden en innemende manieren van den Amanani te wachten hadden, en welke vreeselijke folteringen zij zouden moeten doorstaan wanneer zij weigerden zich aan den Zonnedienst te verbinden.

Het vooruitzicht was dus alles behalve geruststellend.

Bellarosa wist maar al te wel dat de Indianen in staat waren om hunne gruwzame bedreigingen zonder genade uit te voeren; hoe standvastig zij zich dus voornam om aan het voorvaderlijk geloof getrouw te blijven, werd zij om haar arm kind door schrikbarende angsten verscheurd.

Intusschen verliep de tijd.

De opperpriester begon ongeduldig te worden over den tragen gang van het bekeeringswerk.

De zwakke hoop die Bellarosa tot hiertoe had staande gehouden, om zich aan het offer dat men van haar eischte te onttrekken, begon meer en meer te verdwijnen.

Lydia, die een verstandig meisje was en zeer ontwikkeld voor haren ouderdom, luisterde naar al de raadgevingen harer moeder en volgde die met de meeste nauwkeurigheid op.

Deze pijnlijke toestand werd nog verzwaard door de ontsteltenis van alle berichten van buiten, en de moedeloosheid der jonge vrouw

eindigde weldra in eene kwijnende ziekte, die zoo hand over hand toenam, dat de Amanani voorzichtigheidshalve besloot om het plan zijner proselietenmakerij voor eenigen tijd op te schorsen.

Wij zullen hier de arme gevangenen een poos aan zichzelven overlaten, gelukkig als zij zijn door het schijnbaar ongeluk dat haar in het verlies van hare gezondheid overkwam en dat haar voor een tijd lang ten minste tegen de hatelijke aanslagen beschermde waaraan zij ten prooi stonden; terwijl wij den draad weder opvatten der gewichtige gebeurtenissen in welke de overige personen uit ons verhaal hunne rol spelen.

Zoodra Guerero zich weder in vrijheid zag en het paard van Evraert overmeesterd had, gaf hij het de sporen en begon hij met lossen teugel een onstuimigen rit door het bosch, om zich zoo spoedig mogelijk van de plaats te verwijderen waar slechts weinige oogenblikken te voren hem een onvermijdelijken dood had bedreigd.

Ten prooi aan eene dwaze vrees, die met iedere minuut toenam, rende hij in gestrekten draf, zonder doel of gedachte en zonder bepaalde richting, maar steeds recht voor zich uit vluchtende, als werd hij vervolgd door het spook van den akeligen dood, die hem gedurende een uur, maar voor zijn gevoel langer dan een eeuw, op de schouders had gedrukt en de ontvleesde armen reeds dreigend hield uitgestrekt om hem aan te grijpen en in den afgrond te slingeren, dat het toeval hem als een wonder, in het uiterste oogenblik van wanhoop en stervensnood een verlosser beschikte.

Guerero, naarmate het in zijn brein weder helder begon te worden in zijne geschokte denkbeelden, werd van lieverlede weder dezelfde man die hij te voren geweest was, namelijk een onverbeterlijke schurk, die met alle recht en billijkheid veroordeeld volgens de Lynchwet, zijne welverdiende straf had ondergaan.

In plaats toch van in zijne onverhoopte redding de hand eener genadige Voorzienigheid te erkennen, die het behaagde op deze wijs den weg des berouws voor hem open te stellen, zag hij er niets anders in dan eene materieele toevalligheid, en voedde hij geen andere gedachte, dan zich zoo spoedig mogelijk te wreken aan de mannen die hem vernederd en hem den voet op den nek hadden gezet.

Hoevele uren hij aldus in de duisternis voortholde, met allerlei wraakplannen in het hoofd en met het oog spottend en uittartend ten hemel gericht is moeilijk te bepalen.

De geheele nacht verliep in dezen onbeteugelden rit, tot de opgaande zon hem verrastte, op verren afstand van de plaats waar hij zijn vonnis had ondergaan.

Eindelijk hield hij een poos stil, om zijne denkbeelden in orde te schikken en een bespiedenden blik in het rond te werpen.

In de streek waar hij zich thans bevond, waren de boomen vrij dun gezaaid en kon men tusschen de hooge stammen door, op korten afstand, eene geheel van bosch ontbloote vlakte onderscheiden, die in de verte door hooge bergen werd begrensd, welker kruinen aan den uitersten horizon met den hemel samensmolten; eene vrij breede rivier stroomde statig tusschen twee kale en rotsachtige oevers.

Guerero slaakte een zucht van verlichting, in de zeer waarschijnlijke veronderstelling, dat, zoo hij door iemand ware nagezet, de snelheid van zijn rit en de menigte door hem gemaakte omwegen, zijn spoor geheel zouden hebben uitgewischt.

Hij reed nu stapvoets naar den uitersten kant van het bosch, waar hij voornemens was een paar uren af te stijgen, om zijn hijgend en dampend paard te verpoozen en zelf ook eenige rust te nemen, na al de doorgestane angsten en vermoeienissen.

Toen hij de laatste boomen van het woud had bereikt bleef hij voor de tweede maal staan, om zich opnieuw met een bespiedenden blik te verzekeren dat er niemand in den omtrek was, en hiervan door de roekelooze stilte rondom hem overtuigd, steeg hij af, ontzadelde zijn paard, deed het een kluister aan, zoodat het zijn voeder kon zoeken zonder ver weg te loopen, en zich toen op den grond uitstrekkende, begon hij na te denken.

Zijn toestand was ver van aangenaam.

Zoo geheel alleen, bijna zonder wapenen, in een onbekende streek, genoodzaakt om de lieden van zijne kleur te ontvluchten en verplicht om alleen op zichzelve te rekenen, tegenover de duizend gevaren die hem omringden en alles wat er gebeuren kon!

Voorzeker zou wel een vastberadener en door de natuur met een harder gestel begaafd man dan de generaal, onder zulke omstandigheden verlegen gestaan en zoo niet aan wanhoop dan toch aan moedeloosheid zich hebben overgegeven.

Uitgeput door de felle zielsangsten en ongehoorde vermoeienissen die hij gedurende den

afgeloopen nacht had moeten doorstaan, verzonk hij tegen wil en dank in zulk een staat van stompzinnigheid en onmacht, dat hij geheel ongevoelig werd voor de buitenwereld; de hem omringende voorwerpen verdwenen van lieverlede uit zijne oogen, zoodat hij, om zoo te zeggen, niet meer bestond dan in gedachte — dit altoos brandende baken, door Gods oneindige goedheid in het hoofd van den mensch ontstoken, om hem in de dikste duisternis voor te lichten en het arme schepsel zelfs in den uitersten nood het gevoel zijner kracht en den wil tot den strijd te doen behouden.

Sedert geruimen tijd zat Guerero reeds met den elleboog op de knieën en het hoofd op de hand geleund, starende zonder te zien en luisterende zonder te hooren, toen hij opeens een schok kreeg en verschrikt opstond.

Eene hand was hem zacht op den schouder gelegd.

Hoe licht de aanraking mocht geweest zijn, zij was genoeg om den Mexicaan op te wekken en tot het besef van zijn tegenwoordigen toestand terug te brengen.

Hij keek op.

Er stonden twee Indianen bij hem.

Die Indianen waren Wimpa en De Witte-Beer, zijn onafscheidbaren vriend.

Een vreugdestraal blonk uit het oog van Guerero, daar hij gevoelde dat deze twee mannen voor hem niets anders dan bondgenooten konden zijn. Hij had naar hen verlangd, zonder te hopen hen ooit hier te ontmoeten.

Kan men wel in de woestijn ooit met eenige zekerheid zeggen te zullen ontmoeten die men zoekt? Wimpa staarde hem aan met een spotachtigen blik.

— Ooah! riep hij, mijn bleeke broeder slaapt met de oogen open, hij is zeer vermoeid naar het schijnt.

— Ja, zei de generaal.

Er volgde een poosje stilte.

— Ik had niet gehoopt mijn broeder zoo spoedig te vinden, en vooral niet in zulke aangename omstandigheden, hervatte de Indiaan.

— Zoo! zei Guerero laconisch.

— Ja, met behulp van mijn broeder, den Witten-Beer en zijne krijgslieden ging ik op marsch, om zoo mogelijk het bleekgezicht hulp toe te brengen.

De Mexicaan beschouwde hem met een argwanend oog.

— Ik zeg u dank, zeide hij eindelijk op een toon van bittere ironie, ik heb niemands hulp noodig.

— Des te beter; en het verwondert mij geenszins: mijn broeder is een groot krijgsman onder zijn volk; maar het is toch mogelijk dat de hulp die hij tot hiertoe niet noodig had. hem later zou kunnen dienen.

— Hoor eens, zei Guerero, geloof mij, wij moeten geen strijd van fijne gezegden beginnen; laten wij liever ronduit met elkander spreken; gij kent mijne omstandigheden beter dan ik die u ooit had willen vertellen; hoe gij ze te weten zijt gekomen, kan mij weinig schelen; maar, zooals ik wel denk, hebt gij mij een voorstel te doen; een voorstel, dat gij zonder twijfel naar de omstandigheden waarin ik mij bevind, berekenen kunt dat ik zal aannemen; doe dat voorstel derhalve duidelijk en beknopt als een man betaamt, en komen wij ter zake in plaats van onzen kostbaren tijd in zotte praatjes of nuttelooze gesprekken te verkwisten.

Wimpa meesmuilde grinnikend.

— Mijn broeder spreekt goed, zeide hij op vleienden toon, zijne wijsheid is groot; ik zal vrank en vrij met hem te werk gaan; hij heeft mij op deze oogenblikken noodig en ik wil hem van dienst zijn.

— *Voto a brios!* ferm gezegd! Dat heet ik spreken als een man; zoo bevalt het mij; ga voort, hoofdman, en als het slot van uw rede zoo goed is als het begin, twijfel ik niet of wij zullen het wel eens worden.

— Ooah! daar ben ik niet van overtuigd; maar eer wij ons samen aan het raadvuur nederzetten, heeft mijn broeder behoefte om zijne krachten een weinig te herstellen, daar zij door lang vasten en vermoeienissen zijn uitgeput.

De krijgslieden van den Witten-Beer zijn onder het geboomte in onze nabijheid gelegerd; dat mijn broeder mij volge; eerst wanneer hij eenige spijs heeft gebruikt zullen wij onze zaken afhandelen.

— Goed! ga mij voor, ik volg u, zei Guerero.

De drie mannen verwijderden zich in de richting van het kamp der Roodhuiden, dat werkelijk geen honderd passen ver op een geschikte plaats was opgeslagen.

De Indianen eerbiedigen meer dan eenig ander volk, uitgezonderd de Arabieren, de wetten der gastvrijheid, deze deugd der zwervende nomaden, onbekend in de steden, waar